

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **I. I. V.**, nar., bytem x, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2014, č. j. 015311/2014/KUSK, o dodatečném povolení stavby,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 23. 4. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 10. 2013, č. j. 060591/2013, kterým byla Mileně Kejlové (dále jen „stavebník“) dodatečně povolena stavba oplocení na pozemku parc. č. .v k. ú. Nový Vestec (dále jen „stavba“).

Žalobce je spoluvlastníkem pozemku parc. č. x v k. ú. Nový Vestec, který sousedí s pozemkem parc. č. x a byl účastníkem správního řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítl, že důvodem opožděnosti jeho odvolání bylo zavádějící poučení, obsažené v rozhodnutí stavebního úřadu, v důsledku kterého žalobce nesprávně zaslal své odvolání přímo žalovanému a nikoliv stavebnímu úřadu. Rovněž poukázal na to, že žalovaný nepostoupil odvolání stavebnímu úřadu obratem, ale až po značné prodlevě, v důsledku čehož nedošlo k zachování odvolací lhůty. Z výše uvedeného důvodu navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že poučení v rozhodnutí stavebního úřadu bylo zcela v souladu s ustanovením § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), je dostatečně srozumitelné a je také používáno po mnoho let. K otázce svého postupu při přeposlání odvolání stavebnímu úřadu pak poukázal na to, že existuje objektivně prodleva mezi doručením podání žalovanému a přidělením podání oprávněné úřední osobě, což vylučuje, aby odvolání bylo předáno obratem. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 10. 12. 2012 obdržel stavební úřad žádost žalobce o odstranění cizí stavby na jeho pozemku. Dne 18. 2. 2013 zahájil stavební úřad se stavebníkem řízení o odstranění stavby. Stavebník následně požádal o dodatečné povolení stavby. O této žádosti rozhodl stavební úřad rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013 tak, že stavebníkovi vydal dodatečné stavební povolení na stavbu oplocení na pozemku parc. č. x v k. ú. Nový Vestec. V poučení tohoto rozhodnutí stavební úřad uvedl, že *„Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Středočeského kraje podáním u zdejšího správního orgánu“*. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 11. 2013.

Dne 20. 11. 2013 podal žalobce k žalovanému odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Dne 5. 12. 2013 bylo žalovaným předáno toto odvolání stavebnímu úřadu. Dne 30. 1. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce podle ustanovení § 92 odst. 1 s. ř. zamítl jako opožděné. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 11. 11. 2013 a lhůta pro podání odvolání tedy uplynula dne 26. 11. 2013. Jeho odvolání, které podal dne 5. 12. 2013 proto bylo podáno opožděně. K tomu odkázal na ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) s. ř., podle kterého je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle ustanovení § 75 odst. 2, věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda bylo poučení v rozhodnutí stavebního úřadu dostatečně srozumitelné a zda tak bylo odvolání „podáno“ věcně a místně příslušnému orgánu v zákonné patnáctidenní lhůtě (§ 83 odst. 1 s. ř.).

Podle ustanovení § 68 odst. 5 s. ř. se v poučení uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Rozhodnutí stavebního úřadu obsahovalo poučení následujícího znění: *„Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Středočeského kraje podáním u zdejšího správního orgánu“*.

Soud souhlasí se žalovaným, že uvedené poučení splňuje všechny náležitosti požadované ustanovením § 68 odst. 5 s. ř. V poučení je uvedena lhůta pro odvolání (15 dnů), od kterého dne se tato lhůta počítá (ode dne oznámení rozhodnutí), který orgán o ní rozhoduje (Odbor regionálního rozvoje Krajského úřadu Středočeského kraje), i u kterého správního orgánu se odvolání podává (u zdejšího správního orgánu – *tedy u stavebního úřadu – doplněno soudem*). Soud tak konstatuje, že v poučení jsou srozumitelně obsaženy všechny zákonem požadované informace a k pochybení tak došlo na straně žalobce samotného, který poučení nesprávně pochopil a podal své odvolání dne 20. 11. 2013 k žalovanému místo ke stavebnímu úřadu, čímž v důsledku způsobil opožděnost svého odvolání, jelikož posledním dnem pro podání žaloby byl den 26. 11. 2013. Podle ustanovení § 86 odst. 1 správního řádu odvolání se podává u správního orgánu, které napadené rozhodnutí vydal. Podle ustanovení § 12 správního orgánu dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že k zachování lhůty je potřeba, aby bylo podání doručeno věcně a místně příslušnému správnímu orgánu [§ 40 odst. 1 písm. d) s. ř.], soud uzavírá, že odvoláním, které bylo stavebnímu úřadu doručeno až dne 5. 12. 2013, k zachování lhůty pro podání odvolání nedošlo a žalovaný tak postupoval správně, když odvolání žalobce zamítl jako opožděné. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit ani argumentace žalobce o délce prodlevy mezi doručením odvolání žalovanému a jeho předáním stavebnímu úřadu. Pouze v případě vážných důvodů ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu připouští možnost podání u správního orgánu vyššího stupně. Takový vážný důvod však žalobce nezmínil. Je starostí žalobce odvolací lhůtu (v zájmu úspěchu ve věci) zachovat. Pokud učiní své podání (v rozporu s poučením) u věcně nepříslušného správního orgánu, nemůže se spoléhat na to, že si jednotlivé správní orgány věc předají natolik rychle, aby byla odvolací lhůta zachována, i když soud musí konstatovat, že předání odvolání ve lhůtě 15 dnů nelze považovat za postoupení „bezodkladně“, jak požaduje ustanovení § 12 správního řádu.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová